

Kauppakeskus oli pantu pakettiin,niinkuin sanonta kuuluu,kun tiloja käydään kunnostamaan-Renoveerataan. Kaiken minkä näkee,peittää muo- visien pressujen,ja valkoisien lakanoitten keveys. Hengästyttävän hiljainen niiden läsnäolo,jonkin toisen olevaisen entiteetti!Sellai- sien,joita huonoissa,(hyvissäkin)kauhuleffoissa käytetään,kun halu- taan luoda aavemainen tunnelma... Toimii. On kuin olisi tultu sisään utopiaan. Arjen esitykseen,joka on peruttu. Liukuportaat ovat pysäh- tyneet,ja niiden myötä kuin koko kaupunki,jäänyt polkemaan paikallaan. Seisahtunut niille sijoilleen. Ajan ulkopuolelle. Ainoastaan väliaikaisen portaikon kautta kuljet- aan laitureille,jos oli jonnekin menossa. Katetun, lasisen sillan yli,ja alas ratapihalle,joka avautui laajana kuin viuhka. Kauppakes- kus on kaupungin sydänläppä. Juna-asetat, sen valtimot ja laskimot. -Tämä maisema tyhjenee ihmisistä aamuisin ja iltaan tullen takaisin se palaa. Tämä on periferia. Tähän aikaan lohduton. Koska lähtijöitä täällä on enemmän kuin jääjiä. Ei yhtäänkään ihmistä, vain runokuun maisemoita... Portaikko on hutera ja jyrkkä, työmaa tellinki. Niille kapuaminen tuntuu huimauksena vatsan pohjassa;painoton tila.Valkoiset lakanat, muoviset pressut-Olemassa.. Surrealistinen tuokio! Hiljaisuuden rikkoo smirgelin äkäinen ulvonta,kun sen kova laikka puree kiukulla johonkin rautaiseen kiskoon,jota työmies hajo kuin seppä;oman onnensa.. Sen kaunis kipinäsuihku, riikinkukko. Yksity- iskohta Greenawayn leffassa.Taikka henkiin herännyt detalji Verme- erin maalauksessa. Ilmassa on paksu,sininen utu. Raudan,ja palavan kumin haju. Sellainen,mikä saa mielen ailahtamaan takaisin johonkin muistama- ansa,mutta silti kaukaiseen,jota ei ihan heti tavoita,hahmota. - Siksi tämä on tunnelmakuva, runollinen momentti, ohi yhtä pian kuin asemalle ehti,nousta juniinsa.. Unohti --The end.